

„Van a fejemben egy nagy kosár, teli emlékekkel”

Sebestény-Jáger Orsolya beszélgetése Csesznák Andrással

Gyönyörű és igényes – suhant át rajtam, amikor első ízben lapozgattam végig Csesznák András tavaly megjelent *Lapibaba oviba megy* című verses mesekönyvét. A művet Csesznák Verka csodálatos akvarellillusztráció díszítik, felemelő nézegetni. Ahogy pedig olvasni kezdtem, még inkább felderült a szívem: Lapibaba története nemcsak a gyermekeknek öröm, mosolyt varázsol a szülők, nagyszülők arcára is.

Szeretném bemutatni a kedves magyar olvasóknak Csesznák Andrást, többkötetes szerzőt, aki így vall magáról: „Van a fejemben egy nagy kosár, teli emlékekkel...” Ezekből az emlékekből merít, miközben egy bájjal és humorral teli világot tár elénk meséjével egy kislányról és babájáról.

Csesznák András személyében egy olyan ember képe bontakozik ki előttünk, aki műveivel kincseket ad át, a derű, béke, humor és melegség kincseit. Nagy-nagy szükségére van erre ma mindannyiunknak, fogadjuk őt szeretettel, köszönettel.

– *Végzettsége szerint műszaki beállítottságú. Hogy is kezdődött életében mégis az írás?*

– Réges-régen történt, amikor még magam sem tudtam, mi leszek, ha nagy leszek. Iskoláskoromban lelkesen írogattam rövid, szórakoztató történeteket, volt, amely helyi újságban is megjelent. Aztán úgy alakult, hogy a középiskolai versenyeken matekból több sikert értem el, mint magyarból. Műszaki vonalon tanultam tovább, az irodalom megmaradt hobbinak. Amikor pedig belecsöppentem a számítógépek világába, teljesen háttérbe szorult az írás. Együtt lakik a lelkemben egy pici tudós és egy pici művész. Harminc évvel ezelőtt a programozás egyszerre volt mérnöki és alkotói tevékenység. Mindkét énemnek elegendő táplálékot adott. Azt hiszem, mostanra a művész kissé megéhezett. Mégis az, hogy ismét írásra, pontosabban meseírásra adtam a fejem, lényegében egy véletlennek köszönhető. Keresztlányom, Verka megmutatta nekem az illusztrációkat, amelyeket egy mesekönyvhöz festett, és el voltam tőle ragadtatva. Azt mondta, ha kijön a mesekönyv, ajándékoz nekem egy példányt. Erre én azt feleltem: „Én meg írok neked cserébe meséket, amelyeket illusztrálhatsz.” Ez éppen két éve történt, az első meséim pár hónapra rá, a karácsony szellemében születtek.

– *Ha az internetet böngésszük, akkor neve alatt rátalálunk egy Mesesarok nevű helyre, melynek már a neve is meghittséget, békét sugall. Mi is ez a Mesesarok?*

– Itt olvasható az elmúlt két év szinte teljes termése, prózai és verses mesék, gyer-

mekversek, sőt egy képregény is. Feleségem, Kati álmodta meg, és ő is gondolja a Mesesarok oldalait. Minden történetet illusztrációk színesítenek, Verka mellett sikerült több fiatal tehetséget bevonjunk az illusztrátori munkába. A mesék zöme az én tollamból származik, de másoknak is adunk lehetőséget egy vendégoldalon a szárnypróbálgatásra. Leginkább arra vagyok büszke, hogy rövid idő alatt sikerült igazán gazdag tartalmat létrehozni.

– *Több irodalmi pályázaton van már túl, egyet meg is nyert - beszélne ezekről?*

– A tavalyi és az idei Benedek Elek Nemzetközi meseíró pályázaton próbáltam szerencsét, és őszinte meglepetésemre ebben az évben első díjat nyert „*A kalapos dáma és a hímző leány*” című mesém. Minden kis elismerés olyan nekem, mint egy falat kenyér, mert egyébként ritkán kapok a műveimmel kapcsolatban visszajelzést. Persze tisztában vagyok vele, hogy nagyon kevesen vágnak bele monitor előtt ülve egy-egy hosszabb történet elolvasásába. Ezért is volt kezdetől fogva a célunk, hogy a legjobb mesék nyomtatásban is megjelenjenek. A Mesesarok ezért nem csak egy internetes portál, hanem könyvkiadó is.

– *Ha jól tudom, első mesekönyvük a „Lapibaba oviba megy” című verses történet, melyről több ismertető és kritika is megjelent. Mennyire tükrözik vissza ezek az írások, amit a meséjével ki akart fejezni?*

A célunk egy kedves, vidám, szórakoztató mesekönyv készítése volt a legkisebbek számára. Több rövid, különálló történetben gondolkodtunk. Aztán, amikor ezek elkészültek, és sorba rendeztük, váratlanul lett egy íve a dolognak. Megelevenedik egy kislány élete, mégpedig a harmadik születésnapjától kezdve az óvodai beszoktatásig terjedő időszak. Többek között ennek is köszönhető, hogy remek kritikákat kaptunk. Dicsérik a játékoságot, a humort, a versek dallamosságát és a tudatos felépítést. Mi pedig nem hangoztatjuk, hogy első könyvesként a cselekmény kidolgozásában több volt az ösztönösség, mint a tudatosság. Mindenesetre a mesekönyv folytatását már csakugyan egy átgondolt vezérfonál mentén építjük fel.

– *Lesznek tehát újabb történetek Lapibabáról?*

– Igen, ameddig csak mutatkozik rá igény. A második Lapibaba-könyv története már összeállt, a kézirat csaknem teljesen kész, Verka jelenleg dolgozik az illusztrációkon. Szeretnénk karácsonyra az új könyvet a rajongókhoz eljuttatni.

– *Én magam a Mesesarok két könyvét ismerem. Mind a „Lapibaba oviba megy”, mind pedig a „Papírangyalok” történetei arról tanúskodnak, hogy életében nagyon fontos a család, a gyermekek, a béke, a derű és a harmónia, jól gondolom?*

– Igen, ezzel a két könyvvel rukkoltunk elő tavaly, és valóban mindkettő többségében békés, derűs történeteket tartalmaz. Ennek az is az oka, hogy Lapibaba célközönsége az ovis korosztály, míg a *Papírangyalok* karácsonyi meghitt versek és történetek gyűjteménye. De az is tény, hogy a család szerepe, fontossága hangsúlyosan jelenik meg más meséimben is. Nem bánom, ha ettől kevésbé vagyok trendi, azt

vallom, hogy a gyerekeknek szükségük van apura és anyura és sok-sok szeretetre. Mindez nem jelenti azt, hogy a meséimben nem jelenik meg a gonoszság, hiszen a fény és az árnyék összetartoznak, elválaszthatatlanok. Szerencsére a mesék végén mindig a jók győznek, és a gonoszok meglakolnak. Ettől még a történet nem fordul szirupos giccsbe, hiszen a meséknél így természetes.

– *Nem árulok el titkot azzal, hogy olyan embernek tehetek fel irodalmi munkásságával kapcsolatban kérdéseket, akinek családját is jól ismerem - kiváló adottságú, nagyon értékes gyermekeket neveltek fel feleségével, Katival – mit tart legfontosabbnak velük kapcsolatban?*

– A minap ért véget Rióban az olimpia, nemrég történt, hogyan Athénből elindult az olimpiai láng, a sportolók kézzől kézre adták, míg végül eljutott a riói stadionig, és ott fellobbantotta a fáklját. Én úgy gondolom, hogy velünk is így van ez, mert a szívünkben is lobog egy szeretetláng. A szüleink gyújtották bennünk, visszük magunkkal, őrizzük, és felélesztjük vele a gyermekeink lelkében is a lángocskát, hogy ők is tovább vihessék. A legcsodálatosabb dolog látni és átélni, hogy a fiaim viszik már a saját fáklójukat, s vigyázzák a lángot, hogy ki ne aludják.

– *Irodalmi téren mit szeretne elérni a jövőben?*

– Szeretnék még sokat mesélni, sorakoznak a fejemben a történetek. De jelenleg legjobban *Lapibaba újabb kalandjai* miatt izgulok. Nagyon szeretném, ha az új könyv fogadtatása is olyan jó lenne, mint az első részé. Azt megígérhetem, hogy gondos munkát fogunk kiadni a kezünk közül, ami önállóan is megállja a helyét. Tavaly számos oviba ingyenesen eljuttattuk első mesekönyvünket, és ennek kapcsán én is több óvodában megfordultam. A legnagyobb és legőszintébb elismerésben volt részem, mikor körülzsongtak az oviban az apróságok, és kipirult, boldog arccal sorolták, mi minden tetszett nekik a mesében. Az egyiknek az, hogy Lapibabának titokzatos módon megnőtt a hasa. A másíknak az, hogy Lapibabát megette a sárkány, de nem lett mégsem baja. Egyszóval mindegyikük számára volt a könyvben valami emlékezetes, visszaidézhető momentum. Ennél többet nem akarhatok elérni, viszont minél több ilyen pillanatot szeretnék még a jövőben megélni. Ezért is várom nagyon, hogy az új könyv elkészüljön, és a példányaival a hónom alatt útnak indulhassak.

– *Van-e még valami fontos, amit meg szeretne osztani olvasóival?*

– Egy kedves ismerősöm mondta nekem, hogy „Eloolvastam, András, pár mesédet, és úgy látom, hogy a gyerekeknek írod őket, de a felnőtteknek szólnak.” Ez tényleg így van, pontosabban a meséimmal igyekszem minden korosztályt megszólítani, gyermeket, szülőt, nagyszülőt egyaránt. Olyan meséket próbálok írni, amelynek felolvasása nem nyűg a szülő számára, hanem a gyermekkel együtt őt is elvarázsolja. Az a célom, hogy a közös mesélés a családi szórakozás élményét adja. Azoknak az olvasóknak üzenem, akiknek tetszését elnyeri az itt, az Agriában megjelent „Lápia virágai” című történetem, hogy keressék fel bátran a Mesesarok honlapját, és merüljenek el a mesék színes forgatagában.